

Santa Maria de Bellvitge

L'Hospitalet de Llobregat

Ubicació

Comarca: Barcelonès
Lloc/Adreça: Carrer de l'Ermita de Bellvitge, 6
Emplaçament Barri de Bellvitge
Alçada: 5

Coordenades:

Latitud: 41.34742
Longitud: 2.10969
UTM Est (X): 425518
UTM Nord (Y): 4577707

Classificació

Número de fitxa 08101 - 23
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Modern Romànic Medieval
Segle XIII-XX
Any 1279
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL (Fitxa núm. 23, PEPPA, 2001)
Número inventari Si (IPA 20586)
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Arquebisbat de Barcelona (C. del Bisbe, 5 - 08002 - Barcelona)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 05/09/2017 - 02:00

Descripció

Ermita d'una única nau i capçalera quadrada, amb la coberta a dues aigües. El campanar se situa a l'angle sud-est, adossat a la capçalera. A les façanes nord i sud tenia un porxo suportat per pilars de secció quadrada. Les cobertes dels porxos, que eren de teules, no es conserven. Només resten els pilars. El porxo va ser un afegit de 1959.

La façana orientada a ponent té una testera triangular de regust barroc i una porta de llinda recta, amb un òcul o ull de bou de perfil hexagonal al damunt.

El campanar no és gaire alt, de coberta piramidal amb rajoles vidrades de colors verd i groc. Està dotat de finestres d'arc apuntat en el pis superior.

Observacions:

Aquesta ermita s'aixeca sobre un antecedent romànic que algunes intervencions arqueològiques han posat parcialment al descobert.

Història

Pertanyia la parròquia de Provençana dins la partida de Banyols. La primera referència documental és de l'any 995, en una venda que fa Eloi, dita Bonadona, a Ferriol i a la seva muller Fremosa. El topònim Amalvígia es documenta en el segle X i diverses ocasions en el segle XI. L'any 1057 també es documenta el mas de Malvitge, quan el matrimoni Gomar i Otula el venen, juntament amb la seva església. L'any 1211 és anomenat de Bellvitge quan Pere de Torrelles el ven al canonge Bernat de Sarrià.

Del 1279 és la primera menció completa de la capella de Santa Maria de Bellvitge. Les referències són cada cop més freqüents. L'any 1372, el vicari general atorga llicència al rector de Provençana perquè digui dues misses els diumenges i festius, una a l'església de Santa Eulàlia i l'altra a la capella de Santa Maria de Bellvitge.

A partir del segle XV en gairebé cada segle hi ha constància documental de reconstruccions i obres a la capella de Bellvitge, motivades per les successives avingudes del riu, que anaven colgant-la progressivament. El 1493 tota la pedra necessària per a la seva reconstrucció fou donada per la ciutat de Barcelona. El 1571 es fa una concòrdia entre els obrers de la parròquia de l'Hospitalet i el mestre de cases Pere Duran, de Sant Andreu de Palomar, per raó de l'obra a practicar-hi. El 1600 es parla dels fons per a restaurar la capella. En la guerra dels Segadors va ser saquejada per les tropes del comte duc d'Olivares i es perdé la imatge que hi havia. El

1697 la capella sofrí un nou saqueig, aquest cop per part de les tropes franceses que assetjaven Barcelona durant el regnat de Carles II. En la guerra de Successió ho fou pels exèrcits borbònics al servei de Felip d'Anjou. Després d'aquesta guerra es reconstruí ràpidament, perquè el 1718 es concedí llicència al rector de Provençana per a beneir la capella reedificada. Finalment la capella fou novament saquejada, pels francesos, el 1808. Sembla que aleshores es destruï la imatge que hi havia estat reposada el 1652.

En el segle XX tenim notícia de dues restauracions importants, posteriors a sengles riuades: la de 1958-59 i la del 1977. En la primera el patronat de Santa Maria de Bellvitge encarregà el projecte de restauració a l'arquitecte municipal Manuel Puig Janer, el qual hi afegí uns porxos a tramuntana i a migdia, i la decoració interior al pintor Joan Commeleran, que hi pintà uns murals, els quals, parcialment malmesos en la riuada del 1977, es perderen posteriorment per incúria en la restauració subsegüent.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (1987). L'Hospitalet d'avui a demà. Una proposta per a ordenar i millorar la ciutat. L'Hospitalet de Llobregat: Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat, Àrea d'Urbanisme.

CASAS I FUSTER, Joan (1986). L'Hospitalet. Un passeig per la història. L'Hospitalet de Llobregat: Patronat Municipal de Comunicació, Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat.

DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (ss/dd). Inventari del patrimoni arqueològic de l'Hospitalet de Llobregat. Barcelona.

ESTEVEs CASTRO, A. (dir)(1996). L'Hospitalet de Llobregat. Guia del patrimoni històric-artístic. Cervelló: Centre d'Estudis i Divulgació del Patrimoni.

GAVIN, Josep M^a; AINAUD DE LASARTE, Joan (1992). Inventari d'esglésies: Barcelonès I. Barcelona: Ed. Pòrtic.

LÓPEZ MULLOR, A. (1989). Excavacions a l'ermita de la Mare de Déu de Bellvitge, L'Hospitalet de Llobregat, Barcelonès. Campanyes 1979-1981; dins Identitats. Revista del Museu de L'Hospitalet, núm. 1, pp.17-27.

LÓPEZ MULLOR, A. (1979-1981). Memòria. De l'excavació de l'ermita de Nostra Senyora de Bellvitge (Hospitalet de Llobregat). Àrea de Coneixement i Recerca DGPC. Mem. núm. 2206.

PLADEVALL i FONT, Antoni; dir.(1992). L'Hospitalet de Llobregat: Santa Maria de Bellvitge; dins Catalunya romànica, vol. XX: Barcelonès, el Baix Llobregat i el Maresme. Barcelona: Fundació enciclopèdia catalana; pp.265 - 267.

VIVES BALMAÑA, E. (1989) . Estudi antropològic de les restes humanes de la necròpoli medieval de Bellvitge; dins Identitats. Revista del Museu de L'Hospitalet, núm. 1, pp.36-40.

